

[Steen Folke.]

bekendt et classesamfund, hvor der ikke er sammenfaldende interesser, og når vi skal se på budgettet, så er det for os ikke afgørende, hvor mange penge Danmark eller »vi«, som man siger, bidrager med, og hvor mange penge Danmark eller »vi« modtager. Om disse beløb balancerer eller ej, er for så vidt rystende ligegyldigt, for det, der er tale om, er, at de penge, der går ud af Danmark, betales af de danske skatteydere, og det vil først og fremmest sige af lønarbejdere i Danmark, mens de penge, som kommer tilbage igen, hovedsagelig går til andre grupper, nemlig til danske kapitalejere og til landbruget ikke mindst. Der er altså tale om en social omfordeling over EFs budgetter, en omfordeling i en retning, som vi ingen sympati har for.

Det er velkendt, at det er landbrugspolitikken og automatikken i landbrugspolitikken, der ligger til grund for de største udgifter i EF. For Danmarks vedkommende er der også sket det, at den danske stat har måttet bidrage med meget kraftigt voksende beløb, først og fremmest som følge af de monetære udligningsordninger, som andre ordførere har været inde på. Det er klart, at disse ordninger fungerer ganske urimeligt, og det er ministeren for så vidt enig i, men det er ikke blot et spørgsmål om de monetære udligningsbeløb. Det er hele markedsordningen for landbrugsvarer, som i virkeligheden er forrykt. Dette med, at man stuver landbrugsvarer i store mængder sammen i nogle overskudslagre. Der ligger, så vidt jeg ved, over 300.000 t oksekød, over 1 mill. t skummetmælk, i nærheden af 200.000 t smør, og det koster kolossale beløb, vistnok over 2 mia kr. om året, at vedligeholde disse overskudslagre. Samtidig kan man pege på den destruktion af fødevarer, af konsumfisk og andre fødevarer, der foregår som led i disse markedsordninger. Det er forrykte ordninger, som administreres i dette EF-samarbejde.

De midler, som Danmark, den danske stat, får del i, bliver også givet ud fra politiske motiver; jeg kan nævne EFs charmeoffensiv i Grønland. Det er jo velkendt, at Grønland var imod tilslutning til fællesmarkedet. En meget stor del af det, der udbetales fra regionalfondene, bliver brugt bl. a. til udviklingen af infrastrukturen i Grønland – en udvikling, som i øvrigt forbereder kommende muligheder for udvinding af uran, olie og andre ressourcer i Grønland, som er af interesse for EF-landene,

altså en udvikling, som lægger op til en forandring af det grønlandske samfund, som EF nok kan være interesseret i, men som bestemt ikke er i den grønlandske befolknings interesse, og som en del grønlandere forståeligt nok også opponerer imod.

Jeg kan også nævne, at via EF-bidraget har den danske stat været med til at støtte projekter gennem långivning i forbindelse med Den europæiske Investeringsbank, hvor der f. eks. er givet støtte til opførelse af kernekraftværker i England. Den form for EF-aktivitet har VS selvsagt heller ikke nogen sympati for.

Jeg kan ikke nå at give så mange eksempler, men har måttet nøjes med at give nogle få eksempler på, hvordan hele dette økonomiske samarbejde i EF fungerer, og hvad det er for nogle interesser, der i virkeligheden varetages, nemlig først og fremmest kapitalinteresser, det være sig danske eller andre EF-landes nationale kapitalinteresser. Det er det, der er det grundlæggende i hele EF-samarbejdet, og det er den afgørende årsag til, at VS er modstander af dette samarbejde og modstander af de hastigt voksende budgetter i EF-sammenhæng.

Brusvang (CD):

I denne debat om EFs udgifter har jeg på mit partis, centrum-demokraternes, vegne følgende korte bemærkninger.

Jeg kan takke ministeren for den redegørelse, der er givet. Der er for vores vedkommende enighed med ministeren i de principper, som er kommet til udtryk i redegørelsen, og den bemærkning ud over redegørelsen, jeg kunne tænke mig at anføre, er såmænd blot denne, at egentlig kan det undre, at vanskelighederne i EF ikke er større, end de er. Når man betænker, at dette er ikke bare én institution, men det er mange institutioner, det er et system af institutioner, internationale organer med 11.000 mennesker, der medvirker på den ene eller den anden måde, og når man betænker de sprogvanskeligheder, der er, og de enorme økonomiske modsætningsforhold, der er, også imellem EF-landene indbyrdes, så er det egentlig meget heldigt, at vanskelighederne ikke er større, end de rent faktisk er.

Derfor kan jeg specielt give tilslutning til det afsluttende afsnit i ministerens redegørelse, hvor han fremhæver, at det også er regeringens ønske, at der skal udvises sparsommelighed i EF, og at man skal opnå besparelser ved at afskaffe disse monetære udligningsbeløb, så vidt som